

LITERAIR

Miriam van Hee

*Ik vraag om een portretfoto, en er komt een foto van een houten huisje bij valavond in Siberië. Mooier bestaat niet. Of toch, nog mooier zijn haar gedichten. In 2017 ontving Miriam van Hee de Vlaamse cultuurprijs voor literatuur, vorig jaar leverde ze een bijdrage aan de bundel klimaatpoëzie *Zwemlessen voor de toekomst*. Wat een eer om hier enkele nieuwe gedichten van haar te mogen delen. Ze kwamen een jaar geleden tijdens de eerste lockdown tot stand in een sfeer die helaas nog altijd niet is geweken.*

J.G.

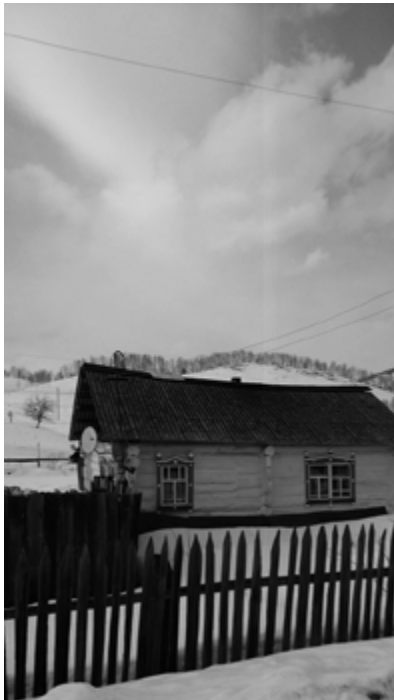

Foto @Miriam van Hee: hut in het Altai-gebergte

quarantaine**1**

er is een raam waartegen ik praat met
mijn vader terwijl ik kijk naar de bergen
waarvan de contouren zich oplossen
in de verte en ik vertel hem hoe mooi
het hier 's ochtends wel is, hij roeit,
zegt hij, op een machine, ik zie de wolken
voorbijdrijven, mezen en vinken zijn plots
minder bang van ons, vleugellozen, onze
soort is in snelheid gepakt, zegt hij, wij
leven van dag tot dag, wachtend op dokters,
versoepeling, opening van de grenzen
hij roeit voor iets uit, hij komt niet vooruit,
ik kan niet geloven dat ik ben beland
waar ik niet wilde zijn: in dezelfde schuit

2

als ik vraag hoe het is zegt hij, redelijk goed
alleen zijn ledematen gehoorzamen niet, ze
onttrekken zich aan zijn gezag, afvallige troepen
zijn het, en zijn onderstel zit niet meer helemaal
vast aan de leiding, overal ziet hij vijandelijkheden
hij gooit zich in de geschiedenis, hoe hele gebieden
opgegaan zijn in omliggende landen, kijk hoe
de grens loopt, die zal nu niet gauw veranderen,
zeg ik, om hem tot rust te brengen, hij is gevallen,
hij greep naast het masker dat hij had klaargelegd
op de kast en het volgende ogenblik lag hij languit
op de vloer, hij had er, zegt hij, geen verhaal tegen

3

hij komt op verhaal, hij wil de weg naar zijn werk
nog eens nemen, zegt hij, het was in de oorlog,
hij nam de trein, stapte uit in een dorp en reed
op de fiets naar het volgende, hij zegt dat hij zich
het ruisen herinnert van populieren, de ene dag
kwam hij te laat, de volgende nam hij een eerdere
trein om het goed te maken, hij kan me de uren
van aankomst zeggen, hij heeft alle treinboekjes nog

4

hij nam nog eens de veerboot in langerbrugge,
zegt hij, niet te geloven, in veertien minuten
voer hij over en weer, ik stel het me voor, hij
kwam aan boord, hield zich vast aan de reling
en werd de zijwind gewaar, een lastig kind
dat aan zijn kleren trok, hij keek nauwelijks
om naar het kielzog, en om zich heen, naar
de weiden, de hoogspanningskabels, herkende
een kerktoren, of daar was de andere oever
alweer, hij rechtte zich, alsof er iets plechtigs
stond te gebeuren, de boot raakte de walkant
verschillende keren en toen was het goed